

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXI. Prosequitur vltimum orationis gradum; Ostenditque quam graue sit animæ, quæ ad hunc peruenit, iterum inter hominis in mundo viuere, & quantam ei lucem Dominus det ad eius technas & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

CAPITULUM XXI.

NUNC VLTIMUM ORATIONIS GRADUM PROSEQUITUR
*& absoluit. Ostendit quam grane sit anima, quæ ad hunc pervenit, iterum iterum
 homines in mundo vivere, & quantam ei lucem Dominus det ad civitate-
 chnas & imposturas perspicendas salutarem caput
 hoc doctrinam continet.*

VT ergo quod exponere cœperam, iam absoluam, dico Deum huius
 consensu anima huius opus non habere: ipsa namque hunc
 si iam consignavit, & novit se illam ultra & voluntate in potestatem
 eius tradidisse, & se decipere illum non posse, quod cognitio sit opus
 nium. Non ita se hic habet res sicut in terra, ubi qui vivunt, dolis
 duplicatibus, & fraudibus pleni sunt: cum enim alicuius te tibi pa-
 ras amicitiam, & voluntatem conciliasse, secundum id quod tibi
 exterius demonstrat, postea intelligis omnia non nisi meram fraude-
 dem & mendacium esse. Vix iam aliquis inter talia tantaque me-
 cimoniam tuto agere potest, præsertim cum vel minimæ spes affu-
 get commodi. Næ felix illa est, anima, quam **DOMINVS** ad ve-
 ritatis cognitionem & intelligentiam perducit. Quam hic status pro
 Principibus, & Regibus bonus esset! quanto magis ipsis expediret
 hunc statum sibi quam multa, ac longè latèque potentia imperia
 comparare? quanta in regnis illorum vigeret iustitia, & æqui-
 tas? quot mala impedirentur, & hæcenus impedita essent? hinc
 mo nec vitam, nec honorem propter **DEVM** perdere veretur. Quam
 magnum hoc bonum est ei, qui de honore **DEI** magis sollicitus esse
 debet, quam reliqui, qui ipso minores sunt? Reges quippè esse
 debent tales, quos alij velut exemplaria sequantur, & imitentur.
 Equidem ita me dispositam sentio, ut si fidem vel paululum propage-
 re, & adaugere, & hæreticis vel parum lucis præferre possem, mi-
 le parata sum regna amittere. Et merito: nam longè maius lucrum
 est, lucrari regnum quod numquam terminatur, & finem non ha-
 bet, & cuius aquæ vel vnica gutta tantæ potentæ est, & efficacæ,
 ut animæ, quæ eam gustavit, desipiant, & nauseam moueant, nostræ
 quæ hic in terra sunt. Quid erit ergo, cum totam è cœlesti illo Oce-
 ano se absorptam videbit! si tibi, ô **DOMINE**, ad eum me statum
 vocare placuisset, in quo hoc plena voce ad omnes proclamare possem,
 mihi quidem hoc clamanti, scio non crederent (uti non credunt
 multis, qui meliøre modo quam ego, id dicere sciunt) verum-

tamen mihi ipsa satisfacerem. Equidem vitam mihi videor meam libentissime discrimini expositura, quo vel harum veritatum vnam alijs declarem; nescio tamen, quid, si daretur occasio, factura essem, non est enim quod quis multum mihi fidat. His tamen non obstantibus, esto sim quæ sum, talem in me ipsa ad hæc ijs, qui superiores aliorum constituti sunt dicenda, impetum sentio, vt me penitus consumat, & annihilat, sed quia plura hic à parte mea non possum, ad te me, O DOMINE; conuerto, tibi supplicans, vt omnibus malis remedium adhibeas; nosti quippè quod me libenter omnibus, quas de te accepi, gratis exspoliarem, vt Regibus eas darem dummodo in statu manere queam, in quo te non possem offendere. Scio enim impossibile fore, vt tunc permetterent ea, quæ modo passim permittuntur, & maxima inde bona sequutura. Da ijs, Deus meus, nosse & intelligere, ad quid obligati sint, etiam tum, cum eos in terra designari, & apparentes esse volueris, vt etiam, (prout quidem ab alijs audiui,) si quando eorum aliquem, ex hac vita aufers, signa in Cælo appareant, interitum eorum præsignantia. Nam profecto quotiescumque hoc mecum ipsa recogito, nouam quandam in me deuotionem excitat, quod tu, O mi Rex, etiam hæc ex re illos intelligere velis, se ad te in vita sua imitandum obligatos esse, quod scilicet illis demerentibus aliquo modo in Cælo signa sint, sicut & se morientè apparere.

Nimis quam procul mea me auerhit audacia: si quid in eo R.º V.º displicet, dilaceret, sibi que persuadeat, me illis, si quidem eos præferres haberem melius (si possum, aut fore putarem vt mihi crederent) dicturam esse; quia DEO illos identidem ex animo commendo, & vnam aliquid orando proficerem! omnia autem in eo sita sunt, vt vita discrimini exponatur: nam sæpè illà carere desidero, nihil enim id esset aliud, quam paruum quid discrimini exponere, & impendere, vt indè magnum sequeretur emolumentum. Vix enim quis iam viuat, cum magnas, in quibus agimus fraudes, & cæcitatem, in qua hætemus, ad oculum, & apertissimè videat. Anima autem, quæ huc peruenit, non modo propter DEVM sancta piaque habet desideria, sed diuina eius Maiestas ei etiam dat vires ad eadem opere exequenda. Nihil enim ei occurrit, in quo quidem ei obsequium præstare se posse putet, quin libenter id suscipiat: & tamen nihil præstat; nam sicuti dixi, ad oculum videt, omnia nihil esse, & præterire, præterquam DEO seruire & placere. Omnis difficultas in eo est, quod nihil faciendum occurrat, pro ijs, qui aded inuites sunt, atque ego. Vtinam Domine, aliquando veniat tempus, quo

S.
heresia

Opera

Nihil

est

*Prodesse
publico S.
M. gessit.*

quo vel obolum perfoluere queam magni illius debiti, quod tibi debeo.
Tu id dispone, Domine, prout tibi placuerit, dummodo hæc ancilla tua
tibi in aliquo seruiat. fuerit & aliarum mulierum, & hæroica propter te factio-
ra fecerunt; ego ad aliud non sum utilis, quam ad loquendum, atque
hæc est causa, Deus meus, cur me operi applicare nolis: In multis
verbis & solis desiderijs situm est obsequium meum; & ne ad hoc que-
dem libertatē habeo, fortassis quia in omnibus errarem, Tu, ô bone lesu
animam meam corrobora; & primo ei de omnibus bonorum genere bene
prospice, deinde mox media ac modos præpara, quibus aliquid pro
præstem: intolerabile quippè est, aliqua tot ac tanta beneficia recipere,
nihil pro ijs benefactori rependere. Constet, quanti constare velit, Domine,
ne, ne permittas, obsecro, ut tam vacuis in conspectu tuo manibus appa-
ream, cum pro operis magnitudine vel exiguitate dandum sit præmium.
Hic mea est vita, honor, & voluntas, omnia tibi dedi, tua sum, de me dis-
pone prout volueris. Video equidem, Domine, quam parum possit
te iuxta te consistens, & consensâ illâ speculâ, ubi veritates cernere et
dummodo tu à me non abeas, omnia poterò; at si à me abieris, ac me de-
seras, quantumlibet parum, ad eum redibo locum, in quo antè agebam,
ad infernum, inquam, quam igitur animæ, quæ huc peruenit, graue
quod iterum cum omni hominum genere conuersari, ludicrum vitæ he-
ius ita dissolutæ, & in compositâ scenam inuerti, ac tempus corporis
somnia & cibum curationi impendere debeat! omnia ei tædio inu-
scit quomodo aut quonam fugiat; sese constrictam, captiuam, ac vel
vinculis comeditam cernit; ac tum corporum captiuitatem, quæ semper
oppressi incedimus, & vitæ huius miseriam, longè verius sentit: agnoscit
item, quam meritò Apostolus Paulus Dominum obsecraret, ut se
liberaret. Vnde cum eo clamat, ac Deo pro libertate, vti iam aliàs
supplicat. At hoc hic sæpè tanto cum insperu fit, ac vehementia, ut animus
etiam è corpore suo erumpere, quò libertatem inueniat, velle videtur.
at, quia retinetur, ac libera abire non sinitur, hinc incedit quasi vendit
in terra aliena. Quod verò magis illam cruciat, est, quod paucos in terra
qui cum ipsa eadem de re conquerantur, & idem postulent; eo quod pa-
rumque omnes viuere desideramus: si nulli rei adhereremus, & in ter-
ra re terrena consolationem nostram constitueremus, quam ipse mor-
metus per tædium, quod inde enasceretur, quod semper nobis sine Deo
uiuendum sit, nec non per intensum verâ vitâ fruendi desiderium
nueretur! sub inde mecum ipsa cogito, cum mihi, eò quod hanc mihi De-
minus lucem dedit, cum ramen charitas mea ita tepida sit, & quæ de
na veraque quiete adeo incerta sum (quod meis eam operibus prome-
ta non sum) triste hoc exilium vitæ sæpè ita amarum & graue sit, cog-
in qua

*Quid mor-
tis metum
imminuat.*

inquam, equis sanctorum hac ipsa in re sensus fuerit. Quem fuisse putas sensum & afflictionem S. Pauli, Mariæ Magdalena, & aliorum his similitum, in quibus hic amoris diuini ignis adeo aestuabat: In continuo eos martyrio vixisse sit verisimile. Qui porro aliquantulum me alienant, consolantur, & quorum conuersatio me delectat, videntur esse illi in quibus huiusmodi desideria aduerto; desideria inquam cum operibus coniecta, operibus, inquam, eò quod nonnulli sunt, qui sibi videntur ab omnibus rebus affectum abstraxisse, quod etiam alijs dicere non verentur, & ita quidem id esse oporteret, cum & ipsorum status id per se exigat, & nonnulli eorum ad multos iam annos per viam perfectionis incedere inceperint. At hæc anima, etiam valde eminus, facile dignoscit eos qui verbis solum id iactitant, ab ijs, qui verba hæc opere & factis ipsis confirmarunt, nouit enim & intelligit per exiguum fructum, quem priores faciunt, & permagnam, quem posteriores. Est autem res hæc eiusmodi, vt eam omnes qui vel aliquam habent experientiam, euidentissime videre possint.

Hæc ergo de effectibus quos ecclæsies & raptus à Spiritu Dei prouocantes causantur, dicta sufficiant. In quibus, vt verum fatear, datur magis & minus: minus inquam; nam in primum incipientibus, licet huiusmodi effectus operentur, non sunt tamen hi per opera probati, nec satis sic intelligi potest, quod quis eos habeat. Ipsa etiam perfectio semper crescit, cum quotidie & identidem quis operam dat, ne qua vel minimarum imperfectionum in se memoria susperfit, & ad hoc aliqua temporis mora requiritur: quo autem amor & humilitas magis in anima crescunt, eo hi virtutum flores maiorem dant fragrantiam, tam pro eo qui ipsas possidet, quam pro alijs. Esto per vnum horum aptum, ita in anima possit Deus operari, vt postea ei, ad perfectionem acquirendam, parum laboris sit subeundum: nemo enim, nisi qui expertus fuerit, credere poterit, quid ei Dominus hic det; nulla enim diligentia nostra tanta est, quæ, vt mihi quidem videtur, huc queat pertingere. Non dico, quod quis cum Dei auxilio, per multos annos sese iuxta præcepta quæ traduntur, qui de oratione eiusque principijs & medijs scripserunt, dirigendo ad perfectionem, magnamque rerum omnium abnegationem, magno adhibito labore, non possit pertingere; sed id non fit tam breui tempore sicut in raptu, sine vllò nostro labore, Dominus operatur; in quo datâ operâ, & vltro animam à terra auellit, eique super quidquid terrenum est, potestatem & imperium dat, esto etiam non plus ipsa meritorum habere, quam habebat ræca, neque enim quid amplius hic dicere possem, quod nullum propè meritum ego haberem. Ratio autem, cur Maieestas eius hoc faciat, est, quod id ita velit; & sicut vult, ita facit; & esto nulla ad

S. Mariæ Teresa Opera.

S

hoc

Quæ sanctorum suorum afflictio quod se ad huc in mundo viderent.

S. M. cognoscebas eos qui vult esse fructu qui quom adhibens.

Deus per vnum horum raptuum, cum vult animam ad summam perfectionem auellit.

S. heresia

Opera

N. III

*Ratio cur
Deus ani-
mam iam
breuitem-
pore ad
perfectio-
nem su-
scollat.*

hoc in ea sit dispositio, ipse tamen eam ad bonum quod ei dat, recipiendi disponit. Ad eò ut non semper id det, quod id ipsi, hortum bene excolendo promeruerunt (quamquam certissimum sit, eum non neglecturam consolari ac recreare eos, qui id bene præstabant, & omnis rei creatæ affectum exuere allaborabunt) sed quia (ut dixi) subinde ei placet, & vult magnitudinem suam erga terram quæ pessima est, ostendere, eaque ad omne bonum disponere: ad eò ut iam quomodo in animæ potestate non sit denuo in vitia, in qua incidere solebat, incidere: cuiusque intellectus ita iam vni verissimæ veritati intelligendæ assuevit, & habitum velut contraxit, ut cætera omnia esse ludicra ei & pueriles nugæ videantur. Subinde intra se ipsa ridet, cum viros aliquos graues, orationi ac religioni addictissimos, de minutis & punctulis quibusdam honoris, quem hæc anima iam penitus proculcauit, tantopere videborare. Dicunt id discretionem esse, & ad status sui auctoritatem tueri: sed ipsa optima fieri quo maiorem in proximo, fructum faciant; sed ipsa optima nouit, plus eos fructus vna die, qui hanc status sui auctoritatem ex animæ Dei postponerent ac non curarent, facturos, quam cum illa per decennium.

*Fructus
qui sequi-
tur ex ho-
noris ne-
glectu.*

Viuit erga hæc anima vitam permolestam, & perpetua in curæ sed interim insignem progressum facit; & dum qui cum ea agunt, eam iam in summo laboris gradu esse putant, tunc quam breuissimo temporis spatio quam maximè progreditur; Deus quippè semper magis & magis ipsi succurrit. Deus namque eius est anima, ipse curam eius iam gerit, unde qua potest eam illustrat: videtur quippè semper ei assistere & continuo eam tueri, ne ipsum offendat, nec non gratias ei communicare, & velut excitare, quo ei seruiat. Mox namque ut magnam hanc animæ gratiam, raptum inquam, Deus præstitit, omnia mea mala celserrunt, Dominusque mihi robur ab eisdem egrediendum dedit; nec magis mihi nocebat, in medijs peccandi occasionibus, & inter eos quibus distractionum mihi occasio esse solebant, agere, quam si inter eos non fuisset; quin imò, quod ante mihi obsessè solebat, iam proderat; omniaque quoddam mihi medium erant, ad Deum & cognoscendum & amandum, & videndum quid ei deberem ac dolendum quod fuisset quæ fuerant. Satis equidem intelligebam, hoc à me ipsa non prouenire, nec mea diligentia ac studio id comparasse, nondum enim tempus ad hoc ipsum habueram, sed ad hoc mihi eius Maiestas ex sola sua bonitate, robur dederat. Ab eo autem tempore, quo mihi Dominus hanc raptum gratiam dedit, incepit, vsq; in præsentem diem, hæc fortitudo semper magis & magis me creuit, & quæ eius bonitas est, sua me manu velut retinuit, ne ad terram redirem, ac retrospicerè; & vix aliquid aut potius nihil fere ipsa me a parte mea agere video, nec etiam ago, nisi quod ad oculum perspiciam.

*Perfectio
eius ani-
ma quam
in suam
profectio-
nem Deus
sapit.*

*Deus in s.
M. opera
batur.*

cognoscant Dominum esse, qui operatur. Vnde mihi videtur, animam quæ
has à Domino gratias recipit, si modo cū humilitate & timore procedat,
sibi persuadēdo, ipsummet Dominū omnia, & nos ipsos penē nihil agere,
inter quoslibet homines, quantumuis dissolutos & sceleratos, agere
posse: nihil ab illis ei dāni accedet, nihil distractionis & turbationis orie-
tur: imo vero, sicut ante dixi, hoc ipsam iuuabit, maiorisq; ei profectus fa-
ciendi erit occasio. Tales animæ sunt iam tum fortes, quas, quo alijs pro-
fuit, sibi Dominus seligit, etsi hanc ipsæ fortitudinem à se ipsis non habeāt:
sed, quando Dominus paulatim aliquam animam huc conducit, maxima
eius secreta communicat. Deniq; in hac exstasi veras reperire est reuelatio-
nes, magnas quoque gratias & visiones: omnia vero eo ducunt; vt hinc
anima magis humilietur & corroboretur, vitæ huius res minoris faciat, ac
præmiū, quod sibi seruientibus Dominus præparauit, dignitatem ac ma-
gnitudinem clarius perspiciat, faxit Maiestas eius vt singularis & eminenti-
ssima illa liberalitas, qua erga miseram hanc peccatricem vsus est, aliquo
modo occasio sit, vt qui hæc legent contendat, & animentur, ad penitus
amore Dei deserendum quidquid hic haberi potest, cum hanc illius Ma-
iestatis renuntiationem tam abundē compense, cum etiam in hac vita li-
quido pateat, quale præmiū ac lucrū recipiant ij, qui ipsi seruiunt, quid
ergo erit in altera?

CAPVT XXII.

OSTENDIT QUAM SECVRYM AC TVTYM PRO CONTEM-
plariis sit spiritum ad res alias non sustollere: si is à Domino nō sustollatur, & quod ad al-
tissimam contemplationem, ipsa Christi Domini humanitas viam ster-
nat. Declarat quoque, quo in errore ipsa ad aliquod tempus
haserit. Est porro caput hoc in primis vtile.

VNum adhuc dicere volo, quod, meo quidem iudicio permagni mo-
menti est & si quidem R^a. V^a. ita videatur, ad instructionem aliorum
spectabit: fieri enim potest, vt eo opus habeant. In quibusdam enim libris
de orationis exercendæ arte conscriptis legere est, quod, licet anima per se
ad hunc statum peruenire nequeat (quod plane supernaturale opus sit,
quodque Dominus in illa operatur) ipsa se nihilominus ad hoc iuuare
possit, spiritum suum super omnem rem creatam sustollendo, & per hu-
militatem eleuando; idque non quamprimum, sed postquam se iam ad
multos annos in via purgatiua exercuerit, & in illuminatiua aliquousque
prouecta sit. Nō scio autē bene, quidnam auctores illi viam illuminatiuā
nominent; crediderim iam proficientes in illa ab ijs poni. Docēt præterea
cum primis, vt contemptantes, omnem corpoream imaginationem à se
quam longissimē repellāt, & ad diuinitatē contemplandā sese applicent;
decur enim Christi humanitatem eos qui etiam huc vsq; iā peruenērūt in-
tricare,

S.
heresia

Opera
N. M.
139

